

Scénky v Národním divadle - Daniela Valošková

Národní divadlo, 12. 8. 1881, půl páté odpoledne

„Jane, podej mi tu páječku!“ zavolal klempíř Josef. „Tady máš a pospěš si, asi bude pršet.“ Jan se podíval na oblohu. „Jsou uhlíky uhašené? Myslím, že páječky nepoužijeme,“ prohlásí Josef. „Hm,“ zabručí Jan neurčitě a Josef si to vyloží jako souhlas. Hodí uhlíky do okapu. Bude pršet, tím pádem se samy odplaví, což ušetří klempířům práci.

Fritz se procházel po divadle. Byl hasič a tuhle pochůzku pořádal pravidelně, kvůli požárům. Nikde nehořelo, takže se vydal podat hlášení na stanici. Vyšel ven a letmo se podíval na nedodělanou střechu. Něco mu tam nesesedělo, proto se podíval pořádně. Nemohl tomu uvěřit. Na střeše hořelo! Fritz vyběhl do divadla a zmáčkl požární hlásič. Hasiči tu budou za malou chvíli a uhasí oheň, než se stihne rozšířit.

Do centrály přišlo hlášení. Příslušník, který zařízení obsluhoval, viděl jen čárku. Ulice se tehdy označovaly kódem z Morseovy abecedy, aby netrvalo příliš dlouho zjistit, kde hoří. Jenomže teď přišla čára. Žádná ulice nemá kódové označení „čára“! Proto se rozhodl nechat to být. Beztak si zase nějaký mladík dělal legraci. Pozdější vyšetřování však prokázalo, že požární poplach vyvolal nejen hasič Fritz, ale i jeden policista. Bohužel ve stejnou chvíli...

Všechny hydranty byly zapnuty. Tekly však jen chvíli. Tlak vody poklesl. Hydranty přestaly fungovat. Stále nikdo nepřijížděl, divadlo hasilo jen pár dobrovolníků, jenomže ti nadělali víc škody než užitku. Silný vítr jim ztěžoval práci, oheň se šířil příliš rychle. Vzplanulo také potrubí s plynem. Až po půlhodině přijelo dvanáct hasičů s jedním vozem. Podařilo se jim zčásti spustit železnou oponu, ale měděná kupole, jeviště, opona a hlediště, to všechno bylo poškozeno. Národní divadlo bylo znovu otevřeno až v roce 1883.

Národní divadlo, 26. 11. 2024, 15:00

Rozeznělo se varování. Radim se nahnul, aby viděl na kamery. V Národním divadle, v technické místnosti hořelo. Radim tam poslal několik jednotek, kterým se podařilo rychle lokalizovat požár. Byla spuštěna veškerá protipožární ochrana, všechny hydranty v dané oblasti začaly stříkat vodu. Opony – oproti devatenáctému století – sjely dolů hladce. Národní divadlo je nadstandardně chráněno, vodu je možné odčerpat přímo z řeky. Pokrok jde samozřejmě

dopředu, dnes už se neposílají kódy v Morseově abecedě. Na dispečink může volat kdokoliv, aniž by došlo k osudnému omylu.

Národní divadlo, 28. 8. 2234, 23:00

Nad Prahou čnějí vysoké mrakodrapy. Nebe křížují drony převážející lidi. A ve všem tom zmatku a ruchu stálo na svém místě Národní divadlo. Lenny na něj spokojeně pohlížela ze své kanceláře. Z té posílala hasičské, policejní a záchranářské složky do celého města.

Náhle se jí před očima mihl obraz hořící opony Národního divadla. Sundala si virtuální brýle, díky kterým měla přímý kamerový přenos z celé Prahy, a zmáčkla tlačítko volající hasiče-roboty do budovy. Podle ní bylo jen otázkou času, kdy ji v její práci zastoupí roboti. Tak jako se to stalo u hasičů a policistů.

Mezitím do staré stavby vpadlo dvanáct robotů typu RAF – 323 pod vedením jediné ženy jménem Ashley. Ta měla za úkol programovat roboty tak, aby pokropili plameny speciálním roztokem látek hasících oheň. Roboti zároveň automaticky zapnuli novodobá opatření zabraňující šíření požáru, jako například nádrže plné vody a onoho roztoku, které v případě nouze začaly stříkat danou látku na plameny. Ashley sledovala celou akci z bezpečné vzdálenosti. Za pět minut bylo po všem.